

versenyírás részleges eredményének kihirdetése történt meg ezután, mivel a beérkezett közel kétezer pályamunka elbírálása legalább egy hétig tart.

SZEZÓN

Férfiöltözetek.

A férfiöltözet összeállításánál három alapelv érdemel figyelmet és pedig, hogy *a ruha egyénileg megfelelő, izléses és formás legyen.* A két első közeli rokonságban áll, bár az alkalmazásban egymástól eltérő. A megfelelő itt ugyanis azt jelenti, hogy a ruha arra legyen szabva, aki viseli, vagyis méretei az illető egyénnek megfelelőek legyenek, izlés pedig itt azt jelenti, hogy a viselt ruha magában véve és kiegészítő részeiben gondos és finom izléssel legyen összeállítva, míg a helyes forma arra vonatkozik, hogy a ruha és minden tartozéka az időhöz és alkalomhoz illő legyen, melyben és melyhez viselik.

Az egyénileg megfelelőségét az öltözetnek három alosztályba sorozhatjuk, tudniillik *arányban, mintában és színben* megfelelőre. A normális testalkatu embernek könnyű az álláspontja. Ő az a bizonyos, kinek legkevesebb öltözködési gondja van, mert neki, szerencsés születésénél fogva, minden jól áll. A rendesen magasabb, kisebb, soványabb és vastagabb embernek azonban a ruha megfelelőségére, mintájára és színére nagyon is ügyelnie kell. Különösen hasznos, ha ideges ember, ha nem is ad sokat a kifogástalan külsőre, ezeket a részleteket mégis megfigyeli, mert a jól megválasztott, jól szabott és korrektül összeállított öltözet jobb idegcsillapító, mint sok orvosság. Érdemes tehát tudni, hogy a testen keresztbe vonuló sávok szélesítik, vagyis nyomják az alakot, míg a hársávok, vagy függőleges vonalak magasztják, vagyis emelik. Világos színek az alaknak a nagyobb terjedelmű látszatát kölcsönzik, míg sötét árnyalatok éppen ellenkezőleg a testalkat valódi formáját kisebbnek tüntetik fel.

Lássuk csak, hogy miképpen válik be ez a teória a gyakorlatban. A magas, hosszú arcú, sovány férfi, ki magas tetejű kalapot, álló gallért és keskeny nyakkendőt visel, ezzel az összeállítással amúgy is hosszú arcát mesterségesen megnyújtja. Neki alacsony tetejű, mérsékelt szélés karimájú kalapot, lehetőleg nagy kihajlású szárnyas galért, lapátvégű csokor-nyakkendőt kellene viselnie és ezzel mintegy ellensúlyozni a természeti nyújtottságot. De figyeljünk csak meg egy másik magas természetű, sovány alakot. Hosszú kabátot és nadrágot visel, a kabát lelógó vállakon nyugszik és testhez álló, a nadrág pedig szűk. Mindez hozzájárul ahhoz, hogy alakja a valóságnál magasabbnak, hosszabbnak lássék. Adjunk rá egy plidszerűen kockás, vagy több színnel mellirozott szövetből varrott, mérsékelt emelt vállú, elég hosszú zakót, mely ép úgy, mint a nadrág, anélkül, hogy bő volna, az alak formáit teltebbnek tünteti fel és a mi emberünk szélesebbnek és alacsonyabbnak látszik, mint amilyen.

Az erős testalkatu, alacsony férfiúnál ez a szabály éppen ellenkezőleg áll. Alacsony, széles karimájú kalappal, nagy csokor-nyakkendővel, a mellen keresztbe sávazott inggel és nagyköcs mintázatú öltözetben hordóhoz hasonlóvá alakul, míg ha az öltözet összeállításában a függőleges hatásra törekszik és ezzel optikai csalódásba ejti a szemlélőt, alakjának sokkal kedvezőbb színt kölcsönöz. Ha a vastag természetű ember *ekvator* körül — mily poétikus elnevezés, nemde? — megtoldott centiméterrel kénytelen megállapítani a mértéket, helyesen cselekszik, ha zakójának alsó részét közvetlenül az utolsó gombtól kezdve jól lekerekített azon egyszerű oknál fogva, hogy a szíj körüli „nagyilekésé-

gét“ (ismét egy átvitt hasonlat) kontraszt vonalakkal a szem elől tévessze.

De nemcsak az abnormális, hanem a rendes, mondhatnók szerencsés növésű emberre nézve is rendkívül fontos az arány betartása, mert különben a helytelen ruhamérték által minden testi tökéletessége dacára abnormálissá változtathatja magát. Valamely rendes testalkatu emberen például a térdig érő zakó igen rosszul állana, mert az ilyen hosszúságú zakó abnormális.

A megfelelőség harmadik alosztálya, a szín, tulajdonképpen izlés dolga, miért is az izlés rovata alá tartoznék, de mert a színre vonatkozó izlés egészen más, mint az általános érdemben vett izlés, itt is szóvá kell tennünk, annál is inkább, mert ez oly fontos tényező, mellyel még a szakember is sokszor nehezen tud megbirkózni.

SZINHÁZ, MŰVÉSZET

Színházi műsor.

Kedd *Házi tücsök*, opera. (Páros $\frac{1}{2}$.)
Szerda *Aesopus*, vígjáték. (Páratlan $\frac{2}{3}$.)
Csütörtök *A kém*, színmű. (A Góth-pár vendégjátékával, bérletszünet.)

Péntek: Szünet.
Szombat *A hütlenség iskolája*, vígjáték. (Bemutató, páros $\frac{2}{3}$.)

Vasárnap délután *Az aranylakodalom*, látványos színmű. — Este *Az ártatlan Zsuzsi*, operett. (Bérletszünet.)

Hétfő délután *Felhő Klári*, népszínmű. — Este *Leányvásár*, operett (Bérletszünet.)

Kedd *A hütlenség iskolája*, vígjáték. (Páratlan $\frac{1}{2}$.)

Szerda *A hütlenség iskolája*, vígjáték. (Páros $\frac{2}{3}$.)

A színházi kardalosok jutalomjátéka.

Nagyrabecsült Szerkesztő Ur!

Alulírott szíves utasítására hétfőn este elmentem a színházba, hogy a kardalosok jutalomjátékáról „néhány meleg sorban megemlékezzem“. Pontban nyolc órakor már a Muzsa csarnokában (ujabban már egészen elkopott ez a kifejezés) voltam és leültem a helyemre. Körülnéztem. Gusztálgattam. Telt ház. Örültem, megérdemlik a derék kardalosok, — gondoltam. Robotolnak szegények, nagyon kevés koronáért és soha nem érzik, mi a siker . . .

Tehát a jutalomjáték. *Felhő Klárit* játszák a színpadon, régi darab, népszínmű, dalokkal, három fölvonásban. *Rátkay* László írta, a dalokat hozzá többen. A zenekar elhallgatott, széltlibbet a függöny, a színpadon alakok járnak-kelnek, mozognak, szaladgálnak, pipálnak, busulnak.

Gyanus hang ütötte meg a fületem. Hogy is mondjam csak: olyan dupla hang volt, előbb gyöngébb, aztán pedig erősebb. Rájöttem a furcsaságra: a sugó és a szereplők diskuráltak. A sugó hangja volt az értelmesebb. Nyugtalanokodtam, különös érzést éreztem. Juj, itt valami baj lesz, gondoltam. A szereplők azonban nem voltak tekintettel a közönség nyugtalanságára és csak tovább beszéltek. Néha úgy beszéltek, hogy a mondat felét meg is értettem. De, szegények, ők sem valami jól érezték magukat, mert olyan különösen jártak s keltek, nézegettek. Mint aki elfelejtett valamit. Például a szerepet megtanulni.

Aztán mozgás a zenekarban. A karmester ur kopogtatott a pálcikájával, a színpadról egy paraszti ruhás hölgy és egy ugyanolyan ur tágrameredt szemekkel ránézett és trarasinbum, megkezdődött a nótázás. A nő *Felhő Klári* volt, más néven *Nagy Aranka*, az udvarlója, *Thorma Zsiga*, más névvel tenorista volt.

Ők énekeltek. Előbb egyik, aztán pedig mind a ketten, együtt énekeltek. Közben eszembe jutott, hogy miért nem *Déry Rózi*

énekel, mert úgy olvastam, hogy ő fog majd játszani. De nem *Déry* játszott, hanem a *Nagy Aranka* énekeltek.

Nagyrabecsült szerkesztő ur, most néhány rémséges pillanat leírása következik. Mert kérem, az valami borzasztó volt, amit *Felhő Klári* és az ő udvarlója elkövettek. Énekeltek, de úgy énekeltek, hogy a homlokán afrikai napsütést, a talpán pedig szaharai homok simulását érezte a publikum. Ennyire még nem produkáltak jóízűt és türelmet. Elmaradt hangok, félhangok, hamishangok, üvöltés, népdal-boszantó magyartalansággal, óh, jaj, óh jaj, óh szörnyűség! Mi ez? Áprilisi tréfa, vagy orvtámadás?!

A *Felhő Klári*, szegény, nem is olyan hibás, mert hiszen ő nem *Felhő Klárinak* született, ezt valószínűleg ő sem gondolja. Más valaki ludas a kompromittálásáért. A tenorista azonban, a tenorista, az aztán produkálta magát. Ha még egy ilyen színész születik, *Caruso* elmehet sóskiflit árulni. Mert föltétlenül bünygyi eljárást indítanak a tenorista, mint az összes érzékekre ártalmas szer kiküszöbölésére.

Az előadáson vendég is szerepelt, *Ditrői Nándor* dr szegedi tanár, *Ditrői Mór*, az Országos Színészegyesület elnökének talentumos fia.

Egy őszinte vallomással tartozom, nagyrabecsült szerkesztő ur: én csak háromnegyedikéncig voltam a színházban. Megundorodtam attól, amit láttam és hallottam, csekély személyem iránti kiméletből kénytelen voltam magára hagyni az előadást. Hogy aztán még mi történt, nem tudom.

Bocsánatot kérek, hogy a „meleg sorok“ ilyen irással változott, de én ebben ártatlan vagyok. Én beszámoltam Önnek arról, ami történt. Elég sajnálatraméltó, hogy a derék és szegény kardalosok jutalomjátékán ilyen botrányt inszenál a szegedi színház.

Alázatos szolgálja

Tölgyes Gyula.

* **Gabányi Árpád.** Budapestről jelentik: Negyven éves színészkedés és huszonnyolc évi Nemzeti Színházi tagság után, ma este bucsuzott a Nemzeti Színház nyugalomba vonuló művésze, *Gabányi Árpád* a színpadtól és a közönségtől. *Gabányi* annak a gárdának egyik utolsó érdekessége, amely klasszikus zamatot, nemes patinát és valóban kivételes, hogy úgy mondjuk, ünnepeles tehetséget vitt a Nemzeti Színház ensemblejába. A régi tradíciók egy pillérjét mossa el a rohanó idő *Gabányi Árpád* távozásával. De hol vannak az új pillérek és oszlopok, amelyekből a Nemzeti Színház reneszánszát várhatnók? *Gabányi* elmegy, de helyét senki sem töltheti be. Ujházinak sincs utódja. *Nagy Imréné* és *Nádai*nak a helye még ma is betöltetlen. *Gárdonyi Géza* Annuskájában bucsuzott *Gabányi Árpád*. Amellett, hogy a legsokoldalubb és legeredetibb színészi talentumok egyike, az irodalommal is sokat foglalkozott. Tárcaikat, költeményeket, monológokat, színdarabokat nagy számmal írt; egész sereg pályadíjat nyert. Ma este láttuk utoljára színpadon. Van husz alakítása, ami felejthetetlen. Minek soroljuk fel? Aki látta, az még sokszor visszaemlékszik rájuk . . . A mai bucsuest rendkívül megható és páratlanul meleg volt.

A fogak ápolására
legjobb a
Gerle-féle

"Oxygen" Fogviz

2176/sz

ára 70 fillér

Kapható Szeged,
Klauzál-
térén, a **KIGYÓ** gyógy-
tárban.